LAYLA

Layla deyim, yat ciyərim parası,
Ağlama çox ey gözümün qarası!
Olma yemək-içməyin avarası,
Layla quzum, layla gözüm, yatgilən,
Rahat olub bir azca boy atgilən.

Böyü bir az, yeddi yaşa yetgilən,
Səhər tezdən dur, məktəbə getgilən;
Dərs oxuyub yazmağa səy etgilən;
Layla quzum, layla gözüm, yatgilən,
Rahat olub bir azca boy atgilən.

Təmiz geyib dolangilən gül kimi,
Hər gün oxu dərsini bülbül kimi;
Gəzmə küçələrdə gedib veyl kimi;
Layla quzum, layla gözüm, yatgilən,
Rahat olub bir azca boy atgilən.

Sən də çalış elm ilə şöhrət qazan,
Qalma cəhalətdə, olarsan yaman;
Elmlə abad olubdur cahan;
Layla quzum, layla gözüm, yatgilən,
Rahat olub bir azca boy atgilən.

1906

DOVŞAN

Dovşana bax, dovşana,
Dovşan qaçdı bostana,
Yedi qovun, qarpızı,
Saldı bizi ziyana.

1906

YETİM CÜCƏ

Ay kiçicik, soluq cücəm,
Boynu buruq, yoluq cücəm!
Açma o nazlı dimdiyin,
Başlama qəmli cikciyin.
Tək gəzinib sıxılma çox,
Qəm yemə, sus, bir az dayan
Mən olaram sənin anan.
Səni o səslə səslərəm.
Dən, su verib də bəslərəm,
Ağlama, ağlama, gözəl,
Qaç yanıma, dayanma, gəl!

1906

YENİ KÖMƏKÇİ

Tarlaya gəldi Nəbi,
Gördü səhərdən bəri
Atası tək işləyir,
Tarlasını xışlayır.
Nəbi dedi: – Ay ata,
Gəl mənə öyrət, daha
Sən otur, mən işləyim,
Tarlamızı xışlayım.
– Çox gözəl, oğlum, görək!
Gəl öyrəş, eylə gömək.
Verdi xışı, oturdu;
Nəbi ürəklə durdu,
Xış sürməyə başladı,
Atası alqışladı.

1906

SƏHƏR

Günəş doğdu, yayıldı,
Dağlar, daşlar ayıldı.
Sular, meşə, bayırlar,
Səhralar, həm çayırlar
Bir nur içində qaldı,
İşıq dünyanı aldı;
Üfüq alışdı, yandı
Quşlar bütün oyandı.
Ötüşdü şad, xəndan,
Səs ilə doldu orman.

1906

TƏPƏL KƏLİM

Qalx ayağa, təpəl kəlim,
Sahibinə tut əl, kəlim!
Xışlayım, həm səpim dəni,
Qoyma bu yerdə gəl məni.
Qarşıda qış, ayaz, soyuq –
Bir yığın həm çoluq-çocuq.
Onların əkmək ağacı
Sənsən, a başımın tacı!
Qalx ayağa, aman, aman,
Sənsiz olar işim yaman.
Kim tutacaq bu yerdə əl?
Qoyma yarımçıq işi, gəl.
Puç oldu eyvah, əməyim,
Qırıldı, düşdü biləyim.
Sən idin yalnız köməyim,
Yıxıldı, sındı dirəyim.

1906

XORUZ

Ay pipiyi qan xoruz,
Gözləri mərcan xoruz!
Sən nə tezdən durursan,
Qışqırıb banlayırsan,
Qoymayırsan yatmağa
Ay canım, məstan xoruz!

1906

KEÇİ

Ala-bula, boz keçi,
Ay qoşa buynuz keçi!
Yalqız gəzmə, dolanma,
Dağa-daşa dırmanma.
Bir qurd çıxsa qarşına
Sən nə edərsən ona.
Çoban açınca gözün,
Qalar iki buynuzun.

1906

UŞAQ VƏ DOVŞAN

U ş a q
– Dovşan, dovşan, a dovşan!
Qaçma dayan, a dovşan!
Qaçma səni sevəndən,
Can kimi istəyəndən.
D o v ş a n
– Dura bilmərəm, dadaş,
Yanında var alabaş.
Xəbərdaram işindən,
Qurtarmaram dişindən.

ÇOBAN MAHNISI

Sürür inəkləri Dadaş,
Otarmağa yavaş-yavaş;
Belində bağlama çörək,
Yanında bir ala köpək.
Basıb gözə papağını,
Vurur yerə çomağını.
Ara-sıra oxur, çalır,
Sürü həvəslə otlayır:
" – Yaşıllanıb çəmən, çayır,
Səfalanıb dərə, bayır.
İnəklərim, ot otlayın,
Sabaha süd hazırlayın!
Sizi gözətləyir Fatı,
Əlində badya, həm çatı".

1906

PAYIZ GECƏSİ

Günəş saraldı, söndü,
Yavaş-yavaş büründü
Dumanlara çayırlar,
Dərə, dağlar, bayırlar.
Çökdü dərin qaranlıq,
Qaraldı həm ortalıq.
Qurd-quş daha əkildi,
Yuvasına çəkildi.
Yox səs-səmir bir yerdə,
Ancaq ki, dərələrdə
Sular şırhaşır çağlar,
Səs verər qaya, dağlar.

1906

PAYIZIN SON AYI

A bağça, barlı bağım,
Ay üzümlü çardağım!
Nə oldu, tez soldunuz,
Belə çılpaq oldunuz?
Qəmgin-qəmgin baxırsız,
Gizlin pıçıldaşırsız.
Halınız olmuş yaman,
Qırıb dağıdır xəzan.
Qış deyəsən yavuqdur,
Ax, üşüdük, soyuqdur.
Gedib geyim kürkümü,
İsti dəri börkümü.
Qalın hələ səlamət,
Bahara qalsın söhbət.

1906

BİR QUŞ

Bir quş səhər ertə bağçabağda,
Çör-çöp daşıyıb yuva tikirdi.
Gah şad oxuyurdu bir budaqda,
Gah da uçub ot, saman çəkirdi.
İstər quşum olsun aşiyanı,
Çör-çöp daşıyır havada hər dəm.
İşdən yorulub duran zamanı
"Cik-cik" oxuyurdu şad, xürrəm.

1906

QUZU

Bir obada körpə quzu,
Mələr-mələr, qaçar düzü,
Anasın axtarar gözü.
Dedim: – Qaçma, gözəl quzum,
Səni mən bəslərəm özüm.
Gün əyildi, çökdü duman,
Sürü qayıtdı otlaqdan;
Səs-küy ilə doldu hər yan.
Dedim: – Qaçma, gözəl quzum,
Səni mən bəslərəm özüm.

Qoyunları çoban yığar,
Fatı xala gəlib sağar;
Quzum mələr, durub baxar.
Dedim: – Qaçma, gözəl quzum,
Səni mən bəslərəm özüm.

Anasını quzum görər,
Ayaqların yerə dirər,
Məməsini tapıb əmər.
Dedim: – Qaçma, gözəl quzum,
Səni mən bəslərəm özüm.

Quzum çıxdı göy otlağa,
Yanaşdı bir boz oğlağa,
Çıxdı onunla oynağa.
Dedim: – Qaçma, gözəl quzum,
Səni mən bəslərəm özüm.

1906

OYAN, OĞLUM!

Ağıllı oğlum, oyan!
Qiymətlidir hər zaman.
Tez ol, dur, get məktəbə,
Sarıl elmə, ədəbə.
Səhər ziyandır yuxu,
Məktəbə get, dərs oxu.
Al şəfəqli günəş var,
Pəncərədən parıldar.
Qalx ki, hamı oyanmış,
Dünya nura boyanmış.
Səhər ziyandır yuxu,
Məktəbə get, dərs oxu.

1907

PAYIZ

Payız olur, əsir soyuq küləklər,
Solur dağda, çöldə əlvan çiçəklər.
Gecələr uzanır, günlər qısalır,
Göy üzünü qara buludlar alır.
Yağış yağır, duman çökür çöllərə,
İnildəyir çayır, çəmən, dağ, dərə.
Ağaclarda nə meyvə var, nə yarpaq,
Bağ-bağçalar olmuş bütün çıl-çılpaq.
Quşlar uçub dəstə-dəstə gedirlər,
İsti yerə köçüb, qışlaq edirlər.

1907

MƏKTƏBDƏ

Qonşumuzun oğlu Muradı, ata,
Qoydu keçən gün atası məktəbə.
Sən də gedib çanta, kitab al mənə,
Qoy, ata can, mən də gedim məktəbə.

Dünən gedib məktəbi mən, görmüşəm,
Ay, nə qədər yoldaşlarım var, ata!
Bəyənmişəm məktəbi, çox sevmişəm,
Gəl məni də məktəbə qoy, ay ata!

Müəllimə söyləyir idi nələr...
Necə isti, soyuq yerlər var, deyir.
Ay ata, dünyada var imiş nələr?
Yağış, duman nədən olur söyləyir.

Şəkil çəkirdilər uşaqlar, ata,
Mən də baxırdım: biri orman çəkir,
Biri çəkir at, biri ovçu, tula,
Biri daxma, biri dəyirman çəkir.

Sonra müəllim hamısın oxutdu,
Pəncərədən gördü, çağırdı məni.
İskamyada, ay ata can, oturtdu,
Dedi: – Atan məktəbə qoysun səni.

1907

CÜTÇÜ

Cütçü, əkinçi baba,
Bahar gəlir, qalx daha!
At kürkünü bir yana,
Büzüşmə çox, gəl cana!
Yaşıllanır çöl, çəmən,
Rəhmət yağır göylərdən.
Dayanma get tarlaya,
Şumla, ək, biç, vur taya!
Cütçü, əkinçi baba,
Bahar gəlir, qalx daha!

1907

UŞAQLAR

Yığışmış idi çocuqlar, edirdilər bayram,
Geyib gözəlcə, al-əlvan bəzənmiş idi tamam.

Deyib gülüb, danışırlardı şövqlə xürrəm,
Biri-birinə baxırdı fəxrilə hər dəm.

Ayaq yalın, baş açıq, bir yetim möhnət ilə,
Durub kənarda, ancaq baxırdı həsrət ilə.

Soluq-soluq o zavallı yetim çəkir idi ah,
Çocuqlar iştə bu məqsumu gördülər nagah,

Yanaşdılar, onun əhvalına yanıb hamısı.
Səməd görür ki, yol ilə keçir onun babası,

Qaçıb dedi: – Babacan! Bu yetimə gəl bir bax,
Geyinmişik biz al-əlvan, o binəva çılpaq.

Gedib baba, şu yetimə libas alıb dərhal;
Geyib, zavallı qarışdı çocuqlara xoşhal.

1908

BAHAR

Bağçalarda açır gül,
Fərəhlənir hər könül.
Uçur duman, qəm, kədər,
Şən-şən ötür hər bülbül.

Yaşıllanır dağ, yamac,
Bəzək vurur hər ağac.
Dərə, təpə, çöl, çəmən
Çiçəklərdən qoyur tac.

Bahar eylədikcə naz,
Elin kefi olur saz.
Əkir, biçir həvəslə,
Deyir: – Var ol, gözəl yaz!

1908

YETİM

Soyuq gecə, səs edirdi boran çox hiddət ilə,
Bayırda bir uşaq ağlardı dərd, möhnət ilə.
Əli, üzü bozarıb, səslənir o dərdli yetim:
– Soyuqdan öldüm, aman, dondu ah, bütün bədənim.
Acam, donub ölürəm, yoxdu bir nəfər insan
Yemək verib mənə rəhm eyləsin bu gündə, aman!
Yazıq yetimi bu halətdə bir qarı görcək,
Alıb onu otağa, qızdırıb da verdi yemək.
Yuyub ayaqlarını saldı tez onu yatağa,
"Nə istidir!" – sevinib, getdi o, şirin yuxuya.

1908

QONAQLIQ

Vəli yazıb dərsini, uzanmış idi yerə,
Köpək səsi eşitdi bayırda birdən-birə.
Tez qapıya yüyürdü, qaçdı sevincək: – Ana!
Həsən dayımdır gələn, Minadostum və Sona.
Girdi qonaqlar, hamı sevindi bu gəlişdən,
Qucaqlayıb bir-birin, görüşərək oldu şən.
Bir otağa aldılar qonaqları şövq ilə,
Orta ocağı çatıb, əyləşdilər zövq ilə.
Dəmir qara ocaq da çırta-çırtnan yanırdı,
Qığılcımı, şöləsi bacaya dırmanırdı.
Ballı xala tez gedib gətirdi boşqabda bal,
Ortalığa qoydular qatıq, çörək, yağ, irçal.
Yeyib-içib həvəslə, alqışlayıb külfəti,
Halqa vurub, yenidən başladılar söhbəti.
Öz işlərindən deyib, danışdılar keçəndən,
Gah arpadan, buğdadan, gah heyvandan, biçindən.
Keçdi yarıdan gecə, sükut içində hər yan,
Şiddət ilə qar yağır, səs edir ancaq boran.

1908

TÜLKÜ VƏ ASLAN

Bir tülkü görməmişdi
Ömründə hərgiz aslan.
Bir gün görəndə şiri
Qorxub çəkildi yan-yan.
Bir həftə keçdi, tülkü
Aslanı bir də gördü,
Xof etməyib, uzaqdan
Baxdı, dayandı, durdu.
Üçüncü dəfə görcək
Getdi ona yanaşdı,
Şir ilə tutdu ülfət,
Güldü, dedi, danışdı.

1908

ASLAN, QURD VƏ TÜLKÜ

Bir zaman tülkü, qurd, həm aslan –
Hər üçü bağladı belə peyman;
Ki bu gündən ələ nə düşsə şikar
Üç yerə qismət eyləsin onlar.
Hamı "əhsən" dedi bu dadlı sözə.
Ov üçün çıxdılar bir otlu düzə.
Dərə ağzında tapdı üç ortaq.
Bir qoyun, bir keçi, quzu, oğlaq.
Dedi aslan: – Gəlin ovu bölüşək,
Bu qoyun ki, mənə çatar bişək.
Quzu olsun gərək mənim payım,
Çünki sizlərdə yox mənim tayım.
Bu keçi də gərək mənə yetişə,
Olmasın bir kəsin sözü bu işə.
Oğlağa kim uzatsa əl, bunu bil,
Eylərəm mən onun əlini şil.

1908

TÜLKÜ VƏ QURD

Oldu bir yolda tülkü qurda düçar,
Hara? – sordu, – gedirsən, ey sərdar?
Dedi qurd:– Ey iki gözüm, ciyərim,
Gedirəm hər yerə düşə güzərim.
Zülmdən qurtarıb olam rahət,
Yaxdı, yandırdı canımı zillət.
Hər zaman ki, məni görür insan,
Öldürür, rəhm etməyir bir an.
Dedi tülkü: – De bir mənə işini,
Aparırsanmı o tamah dişini?
– Harda olsam gərək olur bu dişim.
Söylə, dişsiz mənim aşarmı işim?
Dedi tülkü: – Əbəsdir, bu söhbət,
Ey gözüm, çəkmə boş yerə zəhmət.
Nə qədər ki, sənlədir bu dişin,
Keçəcək hər məkanda böylə işin.

1908

MAHNI

Doğdu günəş qırmızı
Can gülüm, can, can!
Topladı oğlan qızı,
Can gülüm, can, can!
Hər birimiz bir günəş,
Can gülüm, can, can.
Bir bağçanın ulduzu,
Can gülüm, can, can.

Qaçdı ayaz, qar, boran.
Can gülüm, can, can.
Bizə qaldı çöl, orman,
Can gülüm, can, can.
El şənlənir, canlanır,
Can gülüm, can, can.
Sevinc içində hər yan,
Can gülüm, can, can.
Ordusunu dağıtdıq
Can gülüm, can, can.
Qar, borana son verdik
Can gülüm, can, can.
Qara günə son verdik.
Can gülüm, can, can.

1910

TÜLKÜ VƏ ASLAN

Meşədə tülkü axtarırdı şikar,
Qızmış aslana birdən oldu düçar.
Salladı zorba, tüklü quyruğunu,
Yalmanıb hiylə ilə öydü onu:
– Tanıyıram, – dedi, – ata-ananı,
Əslini, nəslini, ulu babanı.
Atana mən çox etmişəm xidmət,
Bəsləyirdim ona böyük hörmət.
Bu sayaq o, dilə tutub şiri,
Ürəyində tökürdü tədbiri.
Gəldilər bir uca dağın başına,
İstəyirdi zəhər qata aşına.
Tülkü həsrətlə çəkdi bir neçə ah,
Dedi: – Məhrum atan sənin, ey şah,
Ayağını vurardı torpağa,
Atılardı bu dağdan o dağa.
Hanı bu şirlərdə o cürət,
O hünər, o qoçaqlıq, o qeyrət!
Eşidib şir bunu qəzəbləndi,
Tülküyə əyri baxdı, hirsləndi.
Ayağını vurub dağa o zaman.
Tez atıldı qürur ilə aslan.
Dərəyə baş-ayaq yuvarlandı,
Tülkünün hiyləsinə aldandı.
Qırılıb qol-qabırğası, ölü tək
Düşdü bir yanda; dərdli inləyərək,
Çağırırdı o, tülkünü köməyə.
Endi tülkü yavaş-yavaş dərəyə.
Dedi şirə ki: – Səndə yox cürət,
Nə hünər, nə qoçaqlıq, nə qeyrət.
Heç yaraşmır bu aslan adı sənə.
Vurdu şirə acı-acı tənə:
– Nə deyirsən de, gəlmişəm köməyə.
Quyruğun saldı ağzına yeməyə.

Dedi aslan ona: – Sən, ey əyyar!
Gəl başımdan ye, gör nə ləzzəti var!
Dedi tülkü: – Tələsmə, ey nadan,
Quyruğundan yeyə-yeyə əlan,
Başına da yavaş-yavaş çataram,
Qan içən kəllənə zəhər qataram.

1912

UŞAQ VƏ BƏNÖVŞƏ

(*Ruscadan iqtibas*)

U ş a q

Söylə, söylə, gözəl bənövşəciyim!
Hələ bağlarda gül, çiçək yox ikən,
Hamı güldən əzəl, bənövşəciyim,
Açmısan gül bu bağçalarda nədən?

B ə n ö v ş ə

Zinətim yox, nə gizləyim səndən,
Başqa güllər içində yoxdur adım.
Onlar ilə bərabər açsam mən,
Kimsə gəlməz mənə yaxın bir adım[1].

1913

[1] Addım

QIZIL GÜL

Qızıl güləm, qızıl gül,
Məni sevər hər könül.
Yaşıldır incə belim,
Qızıldandır hər telim.
Səhər erkən açaram,
Gözəl qoxu saçaram.
Ətrim tutar hər yanı,
Mənim kimi gül hanı?

Mən əllərdə gəzərəm,
Süfrələri bəzərəm.
Mənəm gözəl qızıl gül,
Sən ey qönçəm, açıl, gül!

1926

İNQİLAB NƏĞMƏSİ

İnqilab nəsliyik biz.
Hər bir işdə mübariz.
Qəlbimizdə şölə var,
Gözümüzdən od parlar.
Atdıqca biz hər addım,
Qəlbimizdə ildırım
Bağırır: gurum-gurum!

1928

MAY NƏĞMƏSİ

Bu gün rəsmi-keçid var,
Tez toplanın, uşaqlar!
Səslənir şeypur səsi:
Hanı uşaq dəstəsi,
Bu işçi bayramını,
Kolxozçu bayramını
Qarşılayaq sevinclə
Hamı verib əl-ələ,
Nümayişə gedək biz,
Eli təbrik edək biz.

1928

DƏMİRÇİ NƏĞMƏSİ

Taq-tuq, taq-tuq...
İşdən bir qorxumuz yox.
Alnımızdan axan tər
Qəlbimizi yelpiklər.
Qolumuzda qüvvət var,
Qəlbimizdə cürət var.
Maraqlıdır işimiz,
Yorulmaq bilmərik biz.
Yanar gur ocağımız
Qığılcım sol-sağımız.
Adımızdır dəmirçi,
Dostumuzdur hər işçi.

1928

TOP OYUNU

Hop, hop, hop,
Oynayaq top-top.
Quş tək qanad aç,
Topu atdım qaç!
Əlin belində
Güllər elində
Sağdan sola arş!
Qaç, durma yoldaş!
Dik tut başını,
Vur yoldaşını.
Topu tut göydə.
Qaçın birlikdə.
Ura, irəli,
Dönməyin geri!

1928

DƏMİRÇİ

Yan, ocağım, durma, yan!
Təndir kimi alovlan!
Qalma günəşdən geri.
Qızart bu pak dəmiri,
Qığılcım saç hər yana,
Cansızlar gəlsin cana.
Bağım, tarlam güllənsin,
Bülbüllərim dillənsin.
Şənlənsin tarla, çəmən,
Sevinsin ana Vətən.

1928

TƏMİZLİK

Səhər durunca,
Əlimdə fırça,
Sildim dişimi.
Bildim işimi.
İnanmırsan, bax,
Dişim ağappaq.
Üstüm tər-təmiz.
Bax, beləyik biz!

1928

QƏRƏNFİL

Qərənfiləm mən,
Gözəl güləm mən;
Yaşıl saplaqlı
Bir sünbüləm mən.
Mən, bağban qızı
Bağın ulduzu;
Rəngim ağ, sarı,
Al və qırmızı.

Gəl, saxla ayaq,
Durma, gendən bax!
Gəlsəm xoşuna,
Dər, döşünə tax!

1928

BƏNÖVŞƏ

Bənövşəyəm, bənövşə,
Düşmüşəm dilə-dişə;
Qızlar, oğlanlar məni
Dərib taxarlar döşə.

Bahar oldu açaram,
Qar, borandan qaçaram;
Başqa güllər açanda,
Mən quş olub uçaram.

Qurudar məni ayaz,
Yaşayıram bircə yaz.
Rəngim, ətrim gözəldir,
Əl vurmayın, ömrüm az.

1928

ZANBAQ

Zanbağam mən, zanbağam,
Ay işığından ağam,
Açdığım hər ağ çətir
Ətrafa yayır ətir.
Ağ atlasdan donum var,
Gümüş kimi parıldar.
Mən də gözəl çiçəyəm,
Toxunma ağ ipəyəm.

1928

BÜLBÜL

Oxu, bülbülüm, oxu,
Yazdır, səhər çağıdır.
Oxu, sənin xoş səsin
Şənliklər qaynağıdır.

Oxu, oxu, xoş nəğmən
Nəşə versin ellərə.
Şən səsin, xoş nəfəsin
Yayılsın bu çöllərə.

Oxu, çöldə, çəməndə,
El əkəndə, biçəndə,
Başla yeni bir dastan
Biz bənövşə dərəndə.

Bülbülüm tik yuvanı,
Bəslə, böyüt balanı.
Qoy nəsliniz çoxalsın,
Biz böyüyən zamanı.

1928

ARI

Arıyam, zəhmətkeşəm,
Bal, mum çəkməkdir peşəm.
Səhər güllər açınca,
Gözəl qoxu saçınca
Uçaram göy yamaca,
Çiçək açmış ağaca,
Ya çəmənə, meşəyə,
Qonaram hər çiçəyə;
Şirəsini çəkərəm,
Pətəyimə tökərəm.
Çalışıram doqquz ay,
Hamı məndən alır pay.
Balımdan qoy yesinlər,
Mənə: "Sağ ol!" desinlər.

1928

KƏPƏNƏK

Mənəm qanadlı çiçək,
Adım isə kəpənək.
Al-əlvan xallarım var.
Qızıl kimi parıldar.
Qanadımı açaram.
Budaq-budaq uçaram.
Yuvam, otağım ancaq
Olur yaşıl bir yarpaq,
Mənim dostumdur hər gül,
İncə telli göy sünbül.
Oynağımdır çöl, çəmən,
Məni tutmaq istəyən,
Ey mehriban uşaqlar,
Siz yaşayın bəxtiyar!
Mənim də bu dünyada
Bir başqa aləmim var...

1928

TURAĞAY

Turağayam, turağay,
Quşlarda yox mənə tay.
Oynadıqca quyruğum,
Oxuyur dalay-dalay.
Oynağımdır hər zaman
Yaşıl kol-kos, dayaz çay.
Çəyirtkə, həm də qurt-quş,
Mənə hər gün verir pay.
Qışda günüm qaradır
Dostdur: bahar, payız yay.
Turağayam, turağay.
Quşlarda yox mənə tay.

1928

AT

Qara yallı atım, qaç!
Üstü xallı atım, qaç!
Yorğala, uç quş kimi
Apar məni nənəmə.
Qaçın, qaçın!
Tez yol açın!
Tram... trım...
Uçur atım.

Uç nənəmin yanına,
Bir qol salım boynuna.
Alma versin o bizə,
Dönək yenə evmizə.
Qaçın, qaçın!
Tez yol açın!
Tram... trım...
Uçur atım.
Gözün bənzər ceyrana,
Qulaqların dovşana.

Qoçaq atım, yorğala,
Arpa verəcəm sana.
Qaçın, qaçın!

Tez yol açın!
Tram... trım...
Uçur atım.

1928

İT

Haf, haf, haf!..
Bax, mən belə hürürəm.
Haf, haf, haf!..
Ev-eşiyi güdürəm.
Haf, haf, haf!..

Oğru görsəm: mır... mır...
Mırıldayıb uçaram.
Atılaram üstünə,
Bir qiyamət açaram.
Haf, haf, haf!..

Qaç oğru, gəlmə, gəlmə!
Bir şey düşməz əlinə.
Yırtaram üst-başını
Lüt gedərsən evinə.
Haf, haf, haf!..

1928

KÜR ÇAYI

Ey Kür çayı, daşırsan,
Sahilləri aşırsan;
Tarlalarda, bağlarda
Bizimlə oynaşırsan.

Ey Kür çayı, dalğan ağ,
Suyun gümüşdən parlaq;
Yol sal bizim bağçaya,
Sən çal, biz də oynayaq.

Ey kür çayı, gəl barı,
Bizim dəhnəyə sarı,
Aç qoynunu yuyunsun
Elin oğul, qızları.

1932

YAĞIŞ

Yağ, ey yağış, yağ!
Sulansın çöl, bağ.
Susuzdur tarla,
İnəyini sağ!

Gurla, ildırım,
Gurum ha gurum!
Sən çığır, bağır,
Mən şənlik qurum.

Oyna, ey şimşək,
Şütü ilan tək.
Bağ, tarla, bostan
Su içsin gərək!

Coşsun çay, bulaq,
Şənlənsin ocaq.
Bol olsun məhsul,
Yumşalsın torpaq.

1932

UŞAQ BAĞÇASI

Səhər bağça şənlənir,
Bir-bir uşaqlar gəlir.
Dolur otaq, artırma,
Ucalır hey səs-səmir.
Müdirə, mürəbbiyə,
– Ay, xoş gəldiniz, – deyə
Uşaqlara yanaşır,
Şirin-şirin danışır.

Odur Solmazla Azər
Evlərindən gəlirlər.
Azər çəkib özünü,
Soyunub paltosunu
Asır dərhal çəngələ.
Solmaz körpədir hələ.
Çəngələ çatmır əli.
Açılıb şirin dili
Azərə deyir Solmaz:
Paltomu çəngəldən as!

Solmaz deyir: ay Azər,
Çəngələ bax, nə qədər?..
Hər çəngəldə bir şəkil:
İt, dovşan, avtomobil...
Sən say bu şəkilləri,
Mən də ki, çəngəlləri.
Saydı onlar əlbəhəl:
Qırx şəkil, qırx da çəngəl.
Azər dedi: – Solmaz, bax,
Bağçada var qırx uşaq.
Pişik olsun sənin ki,
Avtomobil mənimki.
Həsəninki ayroplan,
Sevilindi boz dovşan.
Nə çox şəkil var gerçək!

Qoyun, toyuq, at, eşşək...
Sevil, Həsən bu zaman
Şad girdilər qapıdan.
Sevil girib içəri,
Gəldi bir az irəli,
Qaldırdı sağ əlini
Açdı şirin dilini:
– Mürəbbiyə, mən hazır!
– Cumbul Həsən də hazır!
Güldü uşaqlar birdən,
Mürəbbiyə oldu şən.
Qucaqladı Sevili,
Şən qızı, şirin dili.

Çay içməkçin bir azdan
Düzüldü neçə fincan:
Ağ, sarı, göy, qırmızı.
Bu şad etdi Solmazı.
O götürdü göy fincan.
Üstündə bir boz dovşan.
Xeyli baxdı doymadı,
Fincan ilə oynadı.
Çayı dağıtdı birdən,
Tez sıçradı yerindən.
Qorxusundan ağladı,
Gözündən yaş çağladı.

Oyuncaqlar paylandı,
Şirin oyun başlandı.
Coşdu bütün otaqlar,
Burda hər nə desən var:
Azər paroxod çəkir,
Həsən, Sevil ev tikir.
Çəkic əlində Aslan
Buruq tikir ağacdan.
Solmaz əlində kukla
Oynayır tək onunla.

Oyun getdikcə qaynar,
Doymaq bilmir uşaqlar.

“Saat oldu on iki”,
Söylədi mürəbbiyə:
– Uşaqlar iki-iki
Düzülünüz cərgəyə.

Düzüldü sıra:
Həsənlə Kübra,
Solmazla İsgəndər,
Sona Azərlə.

Almaz ilə Heydər,
Fatma Əkbərlə,
İldırım Gülüşlə
Tutdu əl-ələ.

Solmaz çox kiçikdir
Düşüb arxaya,
Dəstə sevinclə gedir
Böyük bağçaya.

Orda bir hovuz var
Dörd yanı çiçək.
Üstündə oynaşır
Durna, qaz, ördək.
Solmaz qalır dala,
Təkrar yügürür,
Baxır sağa, sola,
Çox şeylər görür.

Oxuya-oxuya
Gedirlər onlar,
Hovuzlu bağçaya
Çatdı uşaqlar.
Bu təmiz havada

Gəzişdi dəstə,
Oynayıb bağçada
Qızışdı dəstə.

“Saat oldu düz iki”
Söylədi mürəbbiyə:
– Uşaqlar iki-iki
Düzülünüz cərgəyə.
Düzüldü sıra:
Həsənlə Kübra,
Solmazla İskəndər
Sona Azərlə,

Almaz ilə Heydər
Fatma Əkbərlə,
İldırım Gülüşlə
Tutdu əl-ələ.

Düzülüb sıraya
Deyib güldülər,
Oxuya-oxuya
Geri döndülər.

1935

MƏKTƏBLİLƏR MARŞI

Biz maarif cəbhəsinin
Alnı açıq əsgəriyik.
Biz həqiqət səhnəsinin
Köksü polad səfləriyik.
Yürü, şərəf, şan ordusu,
Əmək və ürfan ordusu!

Arş irəli, durma, saqın,
Var günəşə doğru axın.
Zülmət sönür, mənzil yaxın;
Biz sabahın rəhbəriyik.
Yürü, şərəf, şan ordusu,
Əmək və ürfan ordusu!

Sevimlidir şən yurdumuz,
Müzəffərdir gənc ordumuz,
Düşməndən yoxdur qorxumuz,
Qızıl əsrin ülkəriyik.
Yürü, şərəf, şan ordusu,
Əmək və ürfan ordusu!

Məktəbimiz ürfan bağı,
Əmək yurdu, nur ocağı,
Bilik, səadət qaynağı;
Biz inqilab ərləriyik.
Yürü, şərəf, şan ordusu,
Əmək və ürfan ordusu!

1936

PİONERLƏRƏ

Təbiət canlanır, bahar çağıdır,
Bağçalar, yamaclar çiçəklənmədə.
Dan yeli hər yana ətir dağıdır,
Çöllərə çəkilir bir yaşıl pərdə.

Göylərin tovuzu açarkən qanad,
Hər çiçək rəng alır bir qanadından.
Günəşlə canlanır təbiət, həyat,
Günəşlə boy atır hər çiçək, fidan.
Ey bahar ölkəmin vətəndaşları,
Yol açın şəfəqdən hörülmüş nəslə!
Bağçamda gül açmış elin baharı,
Çoxdan göz dikmişəm bu gözəl fəslə.

Ulduzdan işıqlı hər canlı çiçək,
Süd əmmiş günəşin yaz məməsindən,
Baxdıqca gülümsər bu qoca ürək,
Dan yeri sökülür şən gülməsindən.

Silsilə dağlardan axan sellərin
Doğma bir oğluyam, doğma şairi.
Dastanlar yazdığım coşqun sellərin
Tərilə bəslənmiş ey pioneri!

Keçmişlər gözümdə sönmüş bir xəyal,
Alnını parladır biliyin yazı.
Gələcək sənindir, sənsən ideal;
Qəlbində çalınır şerimin sazı.

Baxdıqca nur əmən bu yeni elə
Sənətim, ilhamım açar qol-qanad.
Baxdıqca baxçamda açan hər gülə,
Qarşımda canlanır gələcək həyat.

Hər yolda atırsan odlu addımlar,
Biliklər ocağı şən yurdun vardır.

Alnında ulduzlar, günəşlər parlar,
Gələcək nəslimiz nə bəxtiyardır.

Bu qızıl ulduzlu bayraq sənindir,
Biliyə, zəkayə, əməyə hörmət!
Bu dövlət, quruluş, torpaq sənindir,
Ən uca bəşəri diləyə hörmət!
Bahar bağçasında açarkən hər gül,
Təbrikə gəlmişəm mən sarayına.
Mən sizə inamla vermişəm könül,
Məni də, pioner yaz alayına.

Saçları ağarmış qoca şairəm,
Dünyada təkcə bir istəyim vardır.
Əcələ yalvarıb gündə deyirəm:
– Aman ver, könlümdə diləyim vardır.

Gireydim siz quran yeni bağçaya,
Gözümlə görəydim bitkin barını,
Baxaydım günəşdən nur alan aya,
Doyunca dərəydim heyva, narını.

1937

ANA YURDUM

Çöllərindir şən,
Hər yerin gülşən.
Sən nə gözəlsən,
Ey ana Vətən!

Bağdır, əkindir
Hər bir bucağın.
Qızıl təkindir
Sarı torpağın.

Böyütdün bizi,
Verdin qol-qanad.
Yoxdur qəm izi,
Şəndir bu həyat.

Qəlbim, canımsan,
Ey ana yurdum!
İsti qoynunda
Şən yuva qurdum.

Çöllərindir şən,
Hər yerin gülşən.
Sən nə gözəlsən,
Ey ana Vətən!

1941

VƏTƏN NƏĞMƏSİ

Çağırır Vətən,
İstəyir kömək.
Onu düşməndən
Qorumaq gərək.
Kinlə kim ayaq
Bassa ölkəmə,
Bu şanlı torpaq
Batırar qəmə.

Bizim ölkənin
Şanlı əsgəri,
Dağlardan mətin
Polad səfləri.

Çağırır Vətən,
İstəyir kömək.
Onu düşməndən
Qorumaq gərək!

1942

BAHAR

(*Mahnı*)

Sevin ey çöl, ey orman,
Artıq dəyişdi zaman;
Yox oldu qış, boran, qar,
Qonaq gəldi şən bahar.

Açdı yaşıl bir süfrə,
Şənlik çökdü çöllərə.
Göyərmiş göy səməni,
Səsi basmış ölkəni.

1942

TONQAL

(*Mahnı*)

Bir qırmızı güldür tonqal,
Bir dəstə sünbüldür tonqal.
Bağdan dərilmiş lalədir,
İçilməz al piyalədir.

Bir xonçadır al günəşdən,
Həyat gəlir bu atəşdən.
Nə gözəldir şən nəğməsi,
Ruha nəşə verir səsi.

1942

TÜLKÜ VƏ DƏVƏ

Dəvə otlaya-otlaya,
Kənddən bir az uzaqlaşdı.
Yetişdi bir daşqın çaya,
Sudan içib, çayı aşdı.
Dizin büküb çökdü yerə,
Ürəyində yoxdu qorxu.
Xumarlandı, birdən-birə
Gözlərinə girdi yuxu.

Tülkü çıxdı yuvasından,
Görüncə yatmış dəvəni.
Ürəyində dedi: "Ay can!
Bəxtim ac qoymayır məni.

Zorba dəvə ayağıyla
Gəlmiş yuvamın ağzına.
Onu keçirməkçün ələ,
Quyruğumu quyruğuna
Kəndir kimi bağlayaram,
Çəkib yuvama dəvəni,
Ürəyini dağlayaram;
Bir ay doyurar o məni".

Bunu deyib, tez yan aldı,
Dediyinə əməl etdi.
Qüvvətini işə saldı,
Quyruğunu ha tərpətdi,

Dəvə etmədi hərəkət,
Tərpənmədi heç yerindən.
Tülkü işlədirkən qüvvət
Zorba dəvə gördü birdən

Tərpədirlər quyruğunu;
Hövl ilə qalxdı ayağa;

Bu iş qorxutmuşdu onu,
Üz qoydu kəndə qaçmağa...

Tülkü havada sallanmış...
Qurtarmaqçün öz canını:
Gah buduna batırır diş,
Gah keçirir dırnağını.

Dəvə aldıqca hər yara,
Qaçır daha sürət ilə.
Tülkü ağa düşüb dara,
Hey vurnuxur qüvvət ilə.

Kəndə çatınca tülkünü
İtlər görüb, hov-hov saldı.
Dağıtdılar boz kürkünü,
Hərəsi bir dişlək çaldı.

1942

ÖVLAD QAYĞISI

Uşaq idim, yadımdadır, yaz idi.
Şıltağım bu cahana sığmaz idi.
Mənə hər şey verirdi nəşə, sevinc,
Quşlar etdikcə hər səhər vic-vic,
Körpə köksümdə qəlbim oynardı;
Çünki coşqun məhəbbətim vardı.
Mənə quşlardı yazda əyləncə;
Bir divarda iki anaş sərçə
Yuva tikmiş, yorulmadan şən-şən,
Çalışır; mən də qoymuram gözdən...
Quşlar artıq murada çatmış idi,
Bir kiçik ailə yaratmış idi.
Hər biri odlu şimşəyə dönərək,
Daşıyırlardı: tut, çəyirtkə, böcək.
Cik-cik etdikcə o şirin balalar,
Verilirdi mənə bu dünyalar.
Qəlbimi ovlamışdı cik-ciklər,
Ürəyimdən keçirdi ah, nələr!
Məni məşğul edən bu quşlardı,
Səsi gəldikdə qəlbim oynardı.
Ürəyimdə oyandı bir şölə,
İstədim onları keçirmək ələ.
Divara nərdivan uzatdım mən,
Quşları tez götürmək istərkən
Üzümə dəydi bir alovlu qanad,
Ata cik-cik edir, ana fəryad.
Həm də dimdikləyib vururdu məni,
Qoruyurdu balasını, Vətəni.
Heyrət etdim quşun cəsarətinə,
Həm bala, həm Vətən məhəbbətinə,
Alnımı basdı atəşin bir tər,
Ürəyimdən keçirdi ah, nələr!

Döyünürdü o saf, kiçik ürəyim,
Qurumuşdu ağac kimi biləyim.
Bala eşqilə çırpınan o ürək,
Məni titrətdi incə yarpaq tək.
Nərdivandan həmən yerə endim,
Öz işimdən özüm də iyrəndim.

1943

VƏTƏN

Sən ey gözəl vətənim,
Yurdum, yuvamsan mənim,
Səndə xoş ömür sürür
Sevilənim, sevənim.

Sənsən yanan çırağım,
Yurdum, yuvam, ocağım,
Havam, suyum, torpağım,
Bağım, tarlam, çəmənim.

Səni duymaz hər yetən,
Eşqin çıxmaz könüldən.
Böyük anam sənsən, sən!
Varlığımsan sən mənim.

Sənindir çarpan ürək,
Səndən doğar hər dilək,
Nə gözəlsən, nə göyçək,
Sən, ey ana Vətənim!

1944

BAHAR BAYRAMI

Ey səməni, saxla məni
Hər il göyərdərəm səni.
Ayaq basdın ölkəmizə,
Bol-bol şənlik gətir bizə.
Çatır-çatır yansın ocaq,
Şadlıq etsin oğul-uşaq.
Sünbül saçlı tarla, əkin
Parıldasın qızıl təkin.
Bağlar bəzək vursun yenə,
Quşlar məclis qursun yenə.
Budaqlarda axşam, səhər,
Şəfəq saçsın şux meyvələr.
Sevincimiz başdan aşsın,
Bahar, günəş qucaqlaşsın.

1945

SƏN GÜLƏNDƏ

Sən güləndə ellərə
Al günəşli yaz gəlir.
Çəmənlərə, çöllərə,
Söhbət gəlir, saz gəlir.
Sən güləndə yamaclar,
Bağlar ətir qoxuyur,
Çiçəklənir ağaclar,
Şən bülbüllər oxuyur.

Sən güləndə, sevgilim,
Bütün oba, el gülür,
Meşə gülür, çöl gülür,
Dağdan axan sel gülür.

1945

ZƏFƏR NƏĞMƏSİ

Sevin, sevin, ana Vətən!
Təslim oldu zalım düşmən.
Zəfər ilə döndü ordu,
Artıq oldun şəndən də şən.

Xoşbəxt elin coşur, daşır,
Nümayişlərdə qaynaşır.
Hər bucaqda toy, bayramdır,
Şənlik, sevinc başdan aşır.

Sən bu xalqın sevincisən,
Gözəllikdə birincisən,
Təbiətin saf qoynunda,
Ən dəyərli bir incisən.

Sevin, sevin, ana Vətən,
Artıq oldun şəndən də şən!

1945

QIŞIN NƏĞMƏSİ

Saqqalı ağ, saçı ağ,
Əlində zorba çomaq
Gəldi qocalmış baba
Şaxta baba, qış baba.
Gurladı boğnuq səsi,
Uğuldadı nəğməsi:
“ – Ay uşaqlar, mən qışam,
Burda mənzil salmışam.
Mən gələndə yağar qar,
Onu sevər uşaqlar.
Qardan adam yaparaq,
Oynarlar qar-topalaq.
Soyuq qış axşamında
İsti ocaq başında
Nağıl deyir nənələr,
Qulaq asır nəvələr”.
Çöldə ayaz, boran, qar,
Qışın da bir zövqü var...

1946

BAHAR

Uğur olsun, gözəl bahar!
Səni ellər çox arzular.
Ayaq basdın ölkəmizə,
Şənlik, sağlıq gətir bizə.
Qoy sel kimi yağsın yağış,
İnəyini sağsın yağış.
Sellər axsın, çaylar daşsın,
Sevincimiz başdan aşsın.
Çatır-çatır yansın ocaq,
Qoy şənlənsin oğul, uşaq.
Çöllər, sünbül saçlı əkin
Parıldasın qızıl təkin.
Dağlar bəzək vursun yenə.
Quşlar məclis qursun yenə.
Dağda, bağda axşam, səhər,
Ətir saçsın bənövşələr.
Həvəs, maraq gəlsin bizə,
Çalışaq öz dərsimizə.

1947

KOLXOZ BAĞINDA

Baharda, yay çağında,
Bizim kolxoz bağında
Yaşıllanır ağaclar,
Çiçək açıb verir bar.
Ağaclara çıxırıq,
Dadlı meyvə yığırıq.
İşləyirik həvəslə,
Oxuyuruq bir səslə.
Oğlan, gəlin, qız, kişi
Birgə görürük işi.
Meyvə artır, bol olur,
Hər çeşid məhsul olur.

1948

İDMAN NƏĞMƏSİ

Biz gənclər, biz məktəblilər,
Hər işdə göstərək hünər.
İdman edək səhər, axşam,
Vücudumuz olsun sağlam.
Qoy güclənsin gənc nəslimiz,
Gələcəyə hakimik biz!
Minnətdarıq məktəbmizə,
Savad, bilik verir bizə.
Sağlam bilik, sağlam bədən
Olsa çiçəklənər Vətən.
Qoy güclənsin gənc nəslimiz,
Gələcəyə hakimik biz!

Gələcəkçün yorulmadan
Bizik yeni həyat quran.
Bilik ilə kommunizmə
Bizik möhkəm təməl quran.
Qoy güclənsin gənc nəslimiz,
Gələcəyə hakimik biz!

1949

ÇALIŞAN QAZANAR

Yaydı, isti bir gün idi,
Ağaclar çox ölgün idi.
Göydən yerə od yağırdı,
Solmaz Eldarı çağırdı:
– Qardaş, gəl, bağçaya gedək,
Çiçəklərə bir baş çəkək.
Çoxdandır su içmir güllər,
Bəlkə solub qərənfillə,
Bağçaya getdilər yügrək,

Gördülər hər gül, hər çiçək
Yerə əyib şax boynunu,
Yamyaşıl o atlas donu
Yaman solub saralıbdır,
Hamısını dərd alıbdır.
Eldar qəmləndi bu işə;
Acıqla baxdı günəşə,
Dedi: – günəş, nə yamansan,
Çiçəkləri solduransan!
Neçin vurdun bu ziyanı,
Soldurdun güllü bağçanı?
Günəş gülümsədi: – "Sağ ol!
Məndən ziyan gəlməz, oğul!
Hər şeyə can verən mənəm!
Qüvvət, ət, qan verən mənəm!
Bu böhtandır, ay uşaqlar!
Məndə axı nə günah var?
Güllər su içmir üç gündür,
Odur ki, onlar ölgündür.
Oğlum, hər şey sevir zəhmət,
Tənbəl ziyan çəkər, əlbət!
Məndən gəlməmiş bu ziyan.
Çox qazanar, çox çalışan.
Zəhmətsiz bal yemək olmaz".
Utanaraq Eldar, Solmaz
Suladılar çiçəkləri,
Puç olmadı əməkləri.
Güllər yenə cana gəldi,
Bağça ətə-qana gəldi.

1950

BİR MAY

Səhər-səhər pəncərədən
Şəfəq gülümsədi birdən.
İşıqlandı dəhliz, otaq,
Baxıb buna ruhlanaraq,
Sordum: – Şəfəq, nə var yenə?
Bir sözünmü vardır mənə?
Şəfəq dedi: – Bu gün maydır,
Yaz fəslində gözəl aydır.
Elin şənlik əyyamıdır,
Zəhmət, hünər bayramıdır.

Mən vurğunam güllü yaza,
Çıxdım kiçik bağçamıza.
Gördüm coşur qaranquşlar.
Səslərində şənlik, sevinc.
Dedim: – Əziz quşlar, nə var,
Qaranquşlar etdi: "vic-vic";
Dedilər ki: – Bu gün maydır,
Yaz fəslində gözəl aydır.
Elin şənlik əyyamıdır,
Zəhmət, hünər bayramıdır.

Küçələri seyrə çıxdım.
Dolaşdıqca addım-addım,
Hər tərəfdə büsat gördüm,
Könül açan həyat gördüm.
Əllərində al bayraqlar,
Dəstə-dəstə şən uşaqlar
Gedirdilər nizam ilə,
Tükənməz bir ilham ilə
Deyirdilər: – Bu gün maydır,
Yaz fəslində gözəl aydır.
Elin şənlik əyyamıdır,
Zəhmət, hünər bayramıdır.

1950

BAĞÇA

Adil zirək uşaq idi,
Həm də bir az şıltaq idi.
Anasının hər işinə,
Bişmişinə, düşmüşünə
Qarışardı. Yazıq ana
Əlindən gəlmişdi cana.
Üç yaşına çatar, çatmaz
Anası dincəldi bir az.
Onu qoydu bir bağçaya.
O gün ağlaya-ağlaya
Getdi; otağa girincə,
Gördü: Solmaz, Noğul, Qönçə
Tofiq, Həsən, Azər, Gülzar
Əllərində oyuncaqlar,
Qazan kimi qaynayırlar,
Adil baxdı heyrət ilə.
Bir az sonra gülə-gülə
Sevinərək, birdən qaçdı,
Bağçada bir oyun açdı:
İtələyib hər uşağı,
Dartıb aldı oyuncağı.
Səs-küy saldı birdən-birə,
Sonra oturdu tez yerə.
Uşaqlar və mürəbbiyə
"Görək, neyləyəcək?" – deyə
Dodaqaltı gülürdülər.
Üz-gözündən uçub kədər,
Adil coşub qaynayırdı,
Öz-özüylə oynayırdı.
Onları öz qucağına
Bir-bir yığıb dedi: – Ana,
Bax, nə yaxşı şeylərim var!
Mənimdir bu oyuncaqlar.
Baxdı uşaqlara sarı

Solmaz dedi: – Oğlan, barı
Dovşanı ver mən oynadım.
– Yox, vermərəm, mənim adım
Adildir, heç oğlan deyil,
Yaxın gəlmə, çəkil, çəkil!
Mən özüm tək oynayacam,
Bu sazı da mən çalacam!
Dınqıldatdı kiçik sazı,
Gözucu süzdü Solmazı.
Uşaqlar güldülər ona,
Adil qışqırdı: – Bax, ana,
Bu uşaqlar gülür mənə.
– Gəl, oyun öyrədim sənə,
– Yox, bəs mənim anam hanı?
Əlindən atdı dovşanı,
Dəli kimi birdən qaçdı;
İndi başqa oyun açdı:
Ağlayırdı, bağırırdı,
Anasını çağırırdı
Ayağını döyə-döyə;
Müdirə və mürəbbiyə
Ona açaraq şirin dil,
Dedilər: – Ağlama, Adil!
Bu qalmaqal nəyə gərək?
Anan bu saat gələcək.
Ağlama, gəl yaxşı bala,
Oyna bizim uşaqlarla.
Bax, nə qədər oyuncaq var!
Həsən, Tofiq, Solmaz, Gülnar.
Oynayın bu Adil ilə.
Nə qədər tutdular dilə
O ağlayıb bağırırdı,
Anasını çağırırdı
Ayağını döyə-döyə.
Müdirə və mürəbbiyə
Zor-güc onu sakit etdi...
Üç gün belə gəldi, getdi...

Axır bağçaya öyrəndi,
Gündən-günə o şənləndi.
Daha yoxdur o şıltağı,
İndi hər gün səhər çağı
Göy şəfəqə boyanınca,
Səhər Adil oyanınca,
Göstərir öz şıltağını,
Yerə döyüb ayağını,
Deyir ağlaya-ağlaya:
– Ana, gedək tez bağçaya!
– Oğlum, tezdir, dayan görək!
– Yox, tez deyil, gedək, gedək!
Vaxtım keçir, ana, tez ol!
Çoxdan gəlib Solmaz, Noğul.
Gəl, bağçamın vaxtı keçir,
Onlar oyuncağı seçir.
Mənə axı pisi qalır,
İndi Həsən sazı çalır.
"Cangülüm" oynayır hamı.
Tez ol, bura ver çantamı!
– Oğlum, tezdir, dayan görək!
– Yox, tez deyil, gedək, gedək!

1951

GÖYƏRÇİN[1]

Göyərçinəm, göyərçin,
Kəkilim vardır çin-çin.
Ellər məni bəsləyir,
"Uğurlu quşdur", – deyir.
Sülhün bir rəmziyəm mən.
Canlı göyrəçinlərdən
Ancaq mən çox fərqliyəm,
Əlimdə kağız, qələm,
Başımda fikir, ağıl,
Yazıram şer, nağıl;
Arabir də hekayət,
Oxuyan alır ibrət.
Gözəl şəkillərim var,
Böyük əməllərim var.
Uşaqlar sevir məni
Səsim tutub ölkəni.
İndi bilin, balalar,
Nə istəsəz, məndə var.

1959

[1] "Göyərçin" jurnalının nəşri münasibətliə yazılmışdır.

TÜLKÜ VƏ XORUZ

Qışda bir ay qar, boran
Verməmiş idi aman.
Ağ geyinmişdi dağlar,
Əriyərkən yazda qar,
Şiddətli sel axmışdı,
Qayaları yıxmışdı.
Dağıtmışdı bir kəndi
Sökərək bütün bəndi,
Ev, eşiyə girmişdi,

Çox tələfat vermişdi.
Xalqa kömək gələndə
Köçmüşdü başqa kəndə.
Yaddan çıxıb bir köpək
Bir xoruz qalmışdı tək.
İt xoruzu görüncə
Düşdü dərin sevincə,
Dost oldular o gündən
Keçirdi günləri şən.
Hər gün axşam olunca
Xoruz qonur ağaca.
Altında da boz köpək.
Yatır mürgüləyərək...
Xoruz səhər olunca
Səs salıb dağ-yamaca,
Banlayırdı ucadan...
Tülkü keçərkən ordan
Ağac altına gəldi.
Çox ədəblə çömbəldi.
Altdan yuxarı ona
Dedi: – "A, nazlı sona,
Neyləyirsən burda tək?
En aşağı gəl gedək.
Çöldə qurt-quş yeyərsən.

Mənə sağ ol deyərsən”.
Xoruz dedi: “ – Babacan,
Bu yer qalmış babamdan.
Bu yurdda istəyirəm
Kənd salıb abad edəm”.
Tülkü dedi: “ – A məstan,
Etibarlı oğulsan.
Elə isə durma, en,
Beş-on arşın bu yerdən
Özün ölçüb ver mənə.
Dua eylərəm sənə”.
Xoruz dedi: “ – Sözüm yox,
Torpağım var həddən çox.
Nə hacət var mən enim,
Mühəndisim var mənim.
Ağac altında yatır.
O hər bir dərdə çatır.
Durma, tez get yanına
Fikrini aç, de ona.
Ölçüb sənə yer verər,
Həm də çox hörmət edər”.
Tülkü soxuldu yügrək,
Səsə oyandı köpək.
Tülkü görüncə onu
Tərpətdi quyruğunu.
Tez qaçdı bir-birə.
Boz köpək hürə-hürə
Onun dalınca qaçdı.
Tülkü qaçdı, o qaçdı.
Qarşıya birdən-birə
Çıxdı uçurum dərə.
Artdı onun kədəri,
Tülkü tez döndü geri.
Durdu yenə qaçmağa.
Dərə, təpə aşmağa.
Olmuşdu çox pərişan.

Haman ağac yanından
Keçərkən o yügürək,
Xoruz dedi: “ – Tülkü bəy,
Bu qədər acgöz olma,
Tamahını artırma.
Mühəndislə görüşdün,
Bu qədər ki yer ölçdün,
Bəs gəlməyirmi sənə?
Bir az da qalsın mənə!”
Qaça-qaça xoruza
O da belə söylədi:
“ – Vaxtım yox, ey bəxtəvər,
Sözüm budur müxtəsər,
Sənə bu boz mühəndis
Yaxşı kənd abad edər”.

ATA-OĞUL

Başı papaqlı ata,
Çuxa, başmaqlı ata,
Utandırma gəl məni,
Yoldaşlarımdan səni
Görməsinlər yanımda.
Uzaq gəz məndən daha.
Məni elm etdi adlı,
Oldum arpa-samanlı.
Amma ki sən avamsan,
Yeni işlərlə xamsan.
Qalustuk, şapqama bax,
Durma, məndən ol uzaq!

BİLİK

Bilikdəndir hər zəfər,
Ondan doğar şən səhər.
Bilik əqlə yoldaşdır,
Günəş ilə qardaşdır.
Zəfər, səadət deyə,
Sarılın bu biliyə,
Yayın onu hər yana.
Xalqımız gəlsin cana.
Bağ, bağçamız güllənsin,
Bülbülləri dillənsin.
Şənlənsin, tarla, çəmən,
Sevinsin ana Vətən.

ÇOCUQ VƏ QAYA

Bir qayaya çıxmış idi bir çocuq,
Gördü qayanın içi oyuq-oyuq.
Baxdı yenə qarşıdakı dağlara,
Dərələrə, təpələrə bağlara.
Şövqdən oldu o çocuq biqərar,
Başladı qışqırmağa biixtiyar.
Gəldi qayadan ona əksi-səda,
Eylə bildi başqa çocuqdur o da.
Sevinərək səslədi: “Ey, gəl bura!”
Aldı qayadan cavabın: “Gəl bura!”
Hər nə ki bu uşaq ona söylədi,
Daş qayalar rədd cavab eylədi.
Qaldı məhəttəl bu işə o uşaq,
Birdən onu söydü: “Ey eşşək, axmaq!”
Gördü ki o uşaq da söyür bunu.
Acıqlanıb istədi tapsın onu.
Durdu qayanı gəzib axtarmağa,
Buna söyən uşağı tez tapmağa.
Gəzdi, dolaşdı qayanı hər qədər,
Tapmadı ancaq o uşaqdan əsər.
Oldu bu işdən uşağın qəlbi qan,
Evlərinə qayıtdı çox pərişan.

HEKAYƏ

Eşitdim, bir yoxsul ciyər qanilə
Köhnə bir əşrəfi keçirdi ələ.
Ona söyləmişdi varlı kimsələr:
“Zəri-zər, xəzinə-xəzinə çəkər...”
Sürətlə üz qoydu bazar səmtinə,
Köhnə əşrəfilə tapsın xəzinə.
Bir sərraf dükanı gördü çox geniş,
Bir yerdə bu qədər qızılı görməmiş.
Bir yığın qızıldır, gümüşdən parlaq.
Hər yan əşrəfidir, bir neçə qalaq.
Xəzinə xülyası beyninə batdı.
Qızılı xəzinə üstünə atdı.
Əlindən uçunca dəyərli varı,
Yügürdü qalanmış qızıla sarı.
Qızılı atmaqdan oldu peşiman,
Birə yüz almağa tapmadı imkan.
Fəryada başladı: “Qızılım” – deyə,
Yalvardı cavahir satan kişiyə:
“ – Mən ömrüm uzunu hey çalışaraq,
Əlimə bir qızıl keçirdim ancaq.
Mənə söyləmişdi axmaq bir nəfər:
“Zəri-zər, xəzinə-xəzinə çəkər”.
Həmin bu qızıllı dükana çatdım,
Qızılı, qızılın üstünə atdım.
Atdım ki, əşrəfi çəksin xəzinə.
Çox qızıl onu da çəkdi özünə”.
Gülərək o sərraf, o azad insan
Söz açdı qızılın qarışmasından:
“ – Çox gedə bilərmi azın üstünə?
Yüz getməz, bir gedər yüzün üstünə.
Kim ki, sərvətimi qapmaq istəyir.
Yolumda bu məsəl bir keşikçidir.
Dəyirman ki, bunca hay-huy qoparır,
Muzdurdur, ununu dehqan aparır.

Oğrudan qorxum yox, mənə nəhayət
Oğrudur deməyə etməz cəsarət.
Dünya ki, qara bir rəngə boyanar,
O zaman yol kəsər quldur-qaralar,
Gündüzlər: göz-gözdən utanır – deyə,
Talanı, qarəti qoyur gecəyə.
Ancaq, söz qulduru şəfəq sökərkən
Qələmi yontaraq mişkin söyüddən
Fikrimi qapırlar, könlüm əmindir.
Buxaraya da getsə, o Gəncənindir!"

KƏNDLİ VƏ İLAN

Gəldi bir kəndlinin yanına ilan.
Dedi: "Bundan sonra mənə gəl inan.
Dost olaraq etibarımız olsun,
Əhd-peyman, qərarımız olsun.
Daha məndən qoruma sən özünü,
Mənə gəl yaxşı bax, sil gözünü.
Çıxmışam təzəcə qabıqdan mən.
Olmuşam indi başqa heyvan mən".
Nə ilan kəndlini inandırdı,
Nə də öz mətləbini qandırdı.
Götürüb kəndli bir yekə payanı
Dedi: "Get, axmağı, səfehi tanı!
Qabığın tazə – bəs nə adətdir.
Ürəyin dop-dolu xəyanətdir?
İlana etibarımız olmaz.
Başı heç yer üzündə sağ qalmaz".
Bu sözü söyləyib vurub ilanın
Başını əzdi, aldı orda canın.

İSGƏNDƏR VƏ FİLOSOF DİOJEN

Qoşunla keçərkən rumlu İsgəndər,
Ona söylədilər: “Ey, böyük qeysər!
Bu çeşmə yanında alim Diojen
Bir qutu içində etmişdir məskən”.
İsgəndər şövkətlə yanaşdı ona,
O isə üzünü çevirdi yana.
İsgəndər soruşdu: “İstəyin nədir?”
Diojen gülərək dedi: “Ver əmr,
Çibinlər üstümə qonmasın mənim,
Bunlardan incinir çılpaq bədənim”.
Dedi: “Mən olsam da fateh İsgəndər,
Əmrimə itaət etməz çibinlər.
Ey alim, sən məndən gəl xələt istə,
Var, dövlət, xəzinə, şan, şövkət istə!”
Diojen dedi: “Gəl, insaf et özün,
Sənin ki, çibinə çatmayır gücün,
Belə bir miskindən nə istəyim mən,
Çəkil, kölgə salma parlaq günəşdən!”

Mənzum hekayələr və poemalar

TIQ-TIQ XANIM

Gəlin, sözə uşaqlar,
söyləyim bir hekayət:
Dozanqurdu edirdi
yalqızlıqdan şikayət.
Soğan qabıqlarından
bir çadra tikdi, şıq-şıq.
Fındıq qabıqlarından
çarıq geyindi, tıq-tıq.
Ətir vurdu başına,
bəzək verdi özünə;
Qara yaxdı qaşına,
sürmə çəkdi gözünə.
Naz ilə yavaş-yavaş,
yola düzəldi birbaş.
Çöl-çəməni gəzirdi,
axtarırdı bir yoldaş...

Göy təpənin döşündə
oturmuşdu bir çoban.
Dedi: – A dozanqurdu,
hara gedirsən? Dayan!
Dozanqurdu çevirdi
qara, muncuq başını,
Acıqlanıb dayandı,
oynatdı göz-qaşını,
Dedi: – Ehey, ay çoban,
bir yaxşı aç gözünü,
Bax, gör kiməm, anla bir
söylədiyin sözünü!
Mənə eldə-obada
Tıq-tıq xanım deyərlər.
Bir az düşünüb danış,
kobud olma bu qədər.
Çoban dedi: – Bağışla,
qurban o şirin dilə.